

כשיצאנו למסע הזה לא באמת ידעתי למה לצפות, כולם אמרו שזה מסע משנה חיים אבל לא הבנתי את המשמעות, עד שעמדתי שם בעצמי מול המקומות שבהם כל זה קרה, לראות בעיניים, להרגיש את האוויר ואת השקט,

זה משהו שאי אפשר להבין עד שאתה נמצא שם באמת.

עברנו בין מחנות, אנדרטאות ובתי קברות, וכל מקום השאיר בי תחושה אחרת, אבל מה שנגע בי הכי חזק זה החפצים שנשארו, ערמות של נעליים מזוודות ושיער, לא סתם חפצים אלא אנשים, חיים שלמים שנלקחו, פתאום זה כבר לא מספרים או שיעור בהיסטוריה זה ילד, זו ילדה, זו משפחה שלמה, וזה הפך להיות מוחשי קרוב ואישי.

באושוויץ הלכנו מרחקים ארוכים, הרגליים כאבו היה קר היינו עייפים וצמאים, אבל מיד הבנתי שאין לנו בכלל את הזכות להתלונן, כי אם לנו קשה אחרי כמה שעות מה הם עברו?, הם צעדו קילומטרים רבים שעות ארוכות בקור וברעב בלי

לדעת לאן הם הולכים וכל צעד שלהם

היה התקרבות אל הסוף.

מה שנשאר בי הכי חזק אלו הילדים, ילדים בגיל שלנו צעירים יותר ותינוקות עם התמימות שלהם שנלקחה מהם, חוסר האונים הזה קשה אפילו לתאר, לעמוד מול מה שנשאר מהם לראות את החפצים הקטנים ולהבין שכל זה היה אמיתי, אלו רגעים שלא אשכח.

המסע הזה גרם לי לחשוב המון, הוא פתח לי את העיניים וגם חיבר אותי לזהות שלי כיהודייה, להבין כמה ניסו למחוק אותנו את הדת שלנו ואת האמונה שלנו, והנה אנחנו פה עם שלם, עם עם אמונה ודת חזקים וביחד, ואני חוזרת מפה עם תחושה ברורה, שאנחנו חייבים להמשיך לספר ולזכור, כי המסע נגמר, אבל מה שראינו יישאר איתנו תמיד, להזכיר לנו מי אנחנו מאיפה באנו ולאן אנחנו הולכים